

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende Stempling af Arbejder, forfærdigede af Guld eller Sølv.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 81 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Buff: Jeg skal tillade mig nogle faa Bemærkninger angaaende det forelagte Lovforslag. Dette lille Lovforslag omhandler jo meget store Værdier her i vort Fædreland. Der er jo mange Guldsmede her i Landet, og somme af dem ligge inde med Værdier, som ikke ere saa ganste smaa endda. Efter hvad der er blevet mig meddelt fra saa paalidelig Kilde, at jeg antager, at det er rigtigt, skal vor Guldsmedeindustri her i Landet staa paa et temmelig høit Trin, saa at de danske Guldsmede endog ere meget ansete udenfor vort Lands Grændser. Dette kan jo være en Grund mere til, at man bliver opmærksom overfor et Lovforslag som det foreliggende, da Fabriksdriften i det Store jo ellers har staaet Haandværksbedriften temmelig meget ned i vort Land. I Almindelighed er det vel endnu saaledes, at der er en Mængde Mestres, der arbeide med deres Svende, men dette Forhold tager dog mere og mere af i de senere Aar. Vi kunne derfor kun være glade over, at den Industri, Lovforslaget omhandler, staaar paa et saadant Trin her i Landet, at den endogsaa er anset udenfor Landets Grændser. Da man faae dette Lovforslag anmeldt, maatte man strax antage, at Meningen fra Ministeriets Side maatte være den, at man vilde se saa godt som muligt at værne Befolkningen imod at blive bedraget. Jeg tror ogsaa, at det er paa høie Tid, at der netop kom et saadant Lovforslag; thi er der noget Sted, hvor den almene Mand kan blive bedraget, saa er det paa dette Omraade, da det er aldeles umuligt for de allerfleste Menneſter, som kjøbe disse Sager, paa nogen Maade at kontrollere dem. Derfor kunde jeg for mit personlige Bedkommende have ønsket, at den høitærede Minister havde gaaet lidt videre i sit Forslag end han har gjort det i § 1. Det er nemlig langtfra Tilfældet, at dette Lovforslag i saa stort Omfang, som man skulde antage, sikkrer Befolkningen mod Bedragerier. Der er nemlig et Ord i denne § 1. der, om jeg maa bruge et jydsk Udtryk, tager „Timen“ af det Hele. Der staaar, at det er tilladt at

stemple Metallet, og ikke, at det skal stemples. Naar Guldarbejder f. Ex, indeholde 583⁰/₁₀₀ rent Guld, saa har man Lov til at faae det forsynet med Stempel, og naar Sølvqjenstande have 826⁰/₁₀₀ rent Sølv, er det tilladt at give dem et Stempel og saa føie et Navn til, men det skal ikke gøres. Det er kun tilladt, naar det har den Lødighed. Derfor som dette Lovforslag nu bliver vedtaget i denne Skikkelse, saa tror jeg, at det, skjøndt det er undergaaet enkelte Forandringer i Landstinget, dog vilde, som Forholdene nu ere, blive uretsfærdigt imod Guldsmedene. Jeg tror navnlig, at det vilde være uretsfærdigt mod dem i den Landsdel, hvort jeg bor. Det er en almindelig Skik i Sylland, at der er mange Sølvqjenstande, som kun ere „ellevelødige“, det vil nok med andre Ord sige, at der er 700 ⁰/₁₀₀ i Stedet for 826. Forholdet er altsaa dette, at naar dette Lovforslag bliver vedtaget, maa disse Qjenstande ikke stemples, undtagen de have en Lødighed af 826 ⁰/₁₀₀, medens de i Almindelighed kun have 700 ⁰/₁₀₀. Disse Guldsmede vilde saaledes komme galt af Sted med disse Varer, de nu have lavet, og som ligge hen. Der staaar ganste vist i den aller sidste Del af Loven, at den først skal træde i Kraft 1890, men i Thyfland have de faaet en lignende Lov for kort Tid siden, og den var ganste anderledes forberedt, saa at Guldsmedene vare ganste anderledes fattede paa, at der vilde komme saadanne Bestemmelser og sige, at efter en vis Tidsgrændse maatte de ikke have Lov til at sælge de Sager, som de have lavet i Tiden inden Loven. Men her kan man til en vis Grad sige, at Loven kommer bag paa Mestrene, og det vil vistnok være uheldigt for Mestrene, naar Bestemmelser kommer til at lyde som i § 1 foreslaaet, at Arbeidet skal stemples; de ville da efter 1890 ikke have Lov til at sælge eller stemple disse Sølv- eller Guldvarer, naar de ikke have denne Lødighed. Jeg vil her i Anledning af Slutningen af § 1 tillade mig at rette et Par Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister, da jeg ikke kan se, hvorledes den skal føres igjennem. Der staaar i sidste Stykke af § 1: „Foraa vidt Arbejder af ovennævnte Bestaaffenhed“ — altsaa med denne Lødighed — „der ere forfærdigede før denne Lovs Træden i Kraft, ere forsynede med en anden tydelig Holdighedsangivelse, skal det være tilladt, at disse beholde denne, forudsat at der herved ikke finder nogen Overtrædelse Sted af Lovens øvrige Bestemmelser.“ Maa jeg nu spørge den ærede Minister, hvorledes skal der forholdes overfor antike Sager? Naar en Guldsmed nu har nogle antike Sa-